

так входжу в ніч — немов у клітку.  
десь місто є таке (моє ?) —  
солон'яна легенда, де найменший камінь снить  
про тебе дикі божевільні пристрасті,  
де дощ надів на себе твої темні очі,  
де  
бубнять плякати яру барву твого тіла.  
тіні цього міста крять  
між твоїми персами бездонну пляму —  
за пухнатий хліб свіжішу, теплу. і  
звивають білі мури міста навкруги  
моєї пам'яті гніздо розлоге і вигідне,  
щоб  
тебе цілком забули  
мої пальці вогняні.  
так входжу в сон — немов у клітку.

---

Збірка « [Нічні перекази](#) ».